

Ivan Črnič

Sedem sonetov

Škodoželjni Jurij

Prišel je prišel škodoželjni Jurij,
bolj se zdi, kot v resnici je prijazen.
Ko v pobliskovanju zvezdnih neurij
iz brezna vznikne žalostna prikazen

in hoče zginit v kaotičnem blišču,
steptati z zemljo vse na svoji poti,
naj geniji končajo na smetišču;
kdor se ohrani, se le po pomoti,

če se pojavi strašna bela mama
in zavzdihne že blaženo boleče:
o divji sinko, mar ti ni omama

prinesla mnogo neprijetne sreče —
potisnit sonce globlje v krematorij,
na truplih sanjat zenovski satori!

Dražilo v soncu

Z globin nebes komet se ognju bliža,
vdilj blisk žareč v nasprotno smer frči mu;
iz sonca temno pego (kot obliža
površino) (krč žarke ledeni mu)

povprek in vzdolž zlat jezik oblizuje,
vulkanski požiralnik žge zasoplo —:
že reč neznana skozenj pohajkuje
in se oglašča, kot bi v danki hroplo,

če silile bi ven smradu sparine,
a cenzor jih uspešno je blokiral,
da luknjo vleče vkup od bolečine,

in bi izstrelek v črevih hazardiral,
a cena? — zdi se —: krvolok naj vidi,
kako dražilo se v vrtincu spridi.

Omen: Opium

Ker soncu mir je strašno vzel darilo
 — pamet, ki je v maku populacija —,
 in ker kentavre muči sporočilo,
 da je Baudelaire snu reinkarnacija,

je gibki Faeton razklal lobanjo
 zemljoživecu, mu vtisnil v njo zodiak,
 da vdilj pljuje skozenj falus v brezdanjo
 čašo pivcu eliksirja, ki somrak

milo moleduje za prekretnico,
 kjer kot enklava je zelišč pridelek,
 a brž smrt se prelevi v umetnico

in: nimfa z lokom priskrbi pristrelek —
 pavijana, ki z onstran zagotavlja,
 da nudi dobri bog obilo zdravja.

Pevec

Nostalgija krednega pevca —: požar
 je znosnejši: brzi samomorilec
 v kožo, ki z neizmernim veni. Prestar
 za spokojnost, čeprav bogoskrunilec,

si prstke poljublja na bosih nogah,
 strašljivo prepeva, posvečen in strt,
 kot če vseenost poblisne v ostrogah
 jezdeca, ki v dir s petami sili smrt.

Kako se upreti glasbi, ki lomi
 tenki porcelan, zbrušeno jezerce
 črnih damskih zrcal, kjer se kot somi
 pogoltni vzpenjo sapice severne —
 z globin v globine, z onstran v tostran lika,
 ki mu ozadje odra zvezda slika?

Samorog si ga opeče

Vitki samorog, v beločnicah pepel
ti, vedro iskreč se, diha in kroži,
da skozi z grmenjem se vsiplje v plevel,
plava kri vtre ti maroge po koži;

ker nisi čutil, da ždi ti iz tëme
falus — vsaj tolikšna konjska je glava,
ki jo prenašaš kot radostno breme —,
in da z razspiništvom sperme zaplava

skoz svit in končno omahne v koprive,
s konico rogú v kontejner si sunil,
stresel v njem novorojence pol žive

in že poneumljeni bimbo je pljunil
v zanikrni grob, — zdaj, glavica vroča,
zaznaš, kak zel vžge visokorastoča?

Smrt bele mame

Strašanska bela mama, si bebasta,
šalo vrag jemlje in postelja gnije,
pa vzbrsti tik ob vzglavju ti papica,
darilce sladke device Marije.

Sinko, čemu se napha tvoja glava,
kot rentgen zreš v majko užaloščeno;
mar Jezus molče v akvariju plava,
da statuo stavhal bi potopljeno?

Želodec prebavi mnogo zlatnine,
a gnusne sparine pregreva jo kal,
ki poustvari neznanske globine,

mar času, da trpki bi dolg poravnal
pred osivelim obličjem mrliča,
ki se raztrešči z vstajenjem hudiča!

Povodni mož

V nočnem dvorcu snuje plamenci greh,
nadkriljujoč prikazni (za rojstni dan
škratu, ki vzdržuje ga nezdravi smeh
nad kaosom), vodopivec, ki bolan

omahljivo pozibava svoj skelet
med strahom in gotovostjo (renčanje
drsi mi iz srca): ljubeče sanje
silijo kristalčke vodotopne žret.

Slu ponirkujočih, toliko iskan
ris biserni — mehur, razvlečen kot meh,
z bruhanjem vrtincev zbrizgaj po zobeh

— kot zoro — peno, preden klokotanje
povrneš v grlo mu, podvodni svet,
ki si k luni se povabil na klepet.